

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-4 У. 3094/20
13.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Иваном Милосављевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Вујовић, адвокат из Ниша, ул. Ћирила и Методија бр. 17/1, против туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда, Београд, ради поништаја решења туженог, број 01-02/181.6.7 12070/19 од 15.01.2020. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем је одбијена жалба тужиле изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Филијале Ниш, број 181.8.6/75 од 19.10.2019. године, којим је одбијен захтев тужиле, корисника породичне пензије, за измену правноснажног решења.

Тужилца је, преко пуномоћника, поднела тужбу Управном суду 13.02.2020. године, којом је оспорила законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права и повреда правила поступка. Наводи да првостепени орган о захтеву одлучује тако што га одбија, а у самом образложењу наводи разлоге за немогућност покретања поступка, што све води повреди поступка, јер ако није било разлога за покретање поступка, захтев је требало одбацити, а ако је првостепени орган покренуо поступак морао је да цени захтев и донесе одлуку у складу са позитивним прописима. Указује да су ступањем на снагу Закона о пензијском и инвалидском

осигурању од 01.01.2012. године, наведене одредбе Закона почеле да се примењују и на војне осигуранике. Даље, наводи да се њен захтев односи на признавање новог права које није могао да оствари на основу ранијих прописа, Закона о војсци и Уредбе о надлежности, делокругу, организацији и начину пословања Фонда за СОВО, који су били привременог карактера, а за који је исплаћен допринос, односно предмет захтева је право на пензијски стаж са увећаним трајањем, као и признавање права по члану 79. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим је прописано да се утврђени износ пензије увећава за 20%. Указује да одредбама члана 42. и члана 43. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, војни пензионери нису изузети или издвојени од осталих осигураника у оквиру Фонда, а којима се та права у целости признају. Наводи, с позивом на одредбе члана 104. и 105. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, да за ова ванредна правна средства и њихову примену није битно да ли је неко осигураник или корисник права, већ да ли постоје материјалноправни разлози и услови који морају бити испуњени за примену ових средстава. Поред поменутих одредби Закона, своје право на увећање пензије заснива и на пресуди Управног суда II-1 У. 4388/16 од 26.05.2016. године, а позива се и на одлуку Уставног суда IУ 251/2003, с тим што указује да право остварује и по одредби члана 218. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Са ових и других разлога детаљно наведених у тужби, предлаже да Суд тужбу уважи, оспорено решење поништи и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, као и да јој тужени орган накнади трошкове управног спора за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и судске таксе за тужбу и пресуду, по одмерању суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценио да је тужба неоснована.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је да је првостепени орган утврдио да је тужила поднела захтев првостепеном органу дана 27.09.2019. године, за измену правноснажног решења, којим је тражила да јој се већ одређена породична пензија увећа за 20% у смислу члана 79. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, односно за измену правноснажног решења Фонда за социјално осигурање војних осигураника, број 546425 од 09.04.2001. године, у смислу члана 105. Закона о ПИО. Тужили је наведеним решењем признато право на породичну пензију за три члана породице, почев од 08.01.2001. године. Како је тужила остварила право на пензију по прописима који су се примењивали на професионална војна лица до 31.12.2011. године, првостепени орган закључује да нема законског основа за одређивање новог износа старосне пензије увећаног за 20% применом одредбе члана 79. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, која се примењује на професионална војна лица која као осигураници запослени из члана 11. Закона, остварују право на пензију почев од 01.01.2012. године. Са наведених разлога, првостепени орган је ожалбеним решењем од 19.10.2019. године, одбио захтев тужиле за одређивање новог износа пензије.

Одлучујући о жалби тужиле, тужени орган је закључио да жалба није

основана и оспореним решењем жалбу одбио. Ово са образложењем, да је тужили правоснажним решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника, број 546425 од 09.04.2001. године, признато право на породичну пензију, почев од 08.01.2001. године, у складу са војним прописима. С тим у вези, одредбе члана 43. и 79. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, се примењују на професионална војна лица – осигуранике запослене из члана 11. Закона, која први пут остварују право, а не на затечене кориснике пензије који су право на пензију остварили према војним прописима.

Одредбом члана 105. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03...142/14), прописано је да се правоснажно решење фонда може изменити новим решењем ако је њиме повређен закон или општи акт фонда на штету осигураника, односно корисника права, или ако је о неком правном питању доцније заузето правно схватање повољније за осигураника. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да ће се ново решење донети и ако се сазна за чињенице које су од утицаја на право осигураника, а које су настале после доношења решења. Ставом 3. истог члана Закона, прописано је да права утврђена решењем донетим у поступку измене припадају од првог дана наредног месеца од дана подношења захтева за измену решења, односно од дана доношења решења у поступку за измену покренутом по службеној дужности. Ставом 4. истог члана Закона, прописано је код поновног решавања о праву осигураника односно корисника права, према ставу 1. овог члана примењују се прописи који су важиви у часу доношења коначног решења. Ако се решава о праву према ставу 2. овог члана примењиваће се прописи који важе у време покретања поступка.

Имајући у виду, напред наведено и цитирану одредбу Закона, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења, којим је одбијен захтев тужиле, корисника породичне пензије, за измену правоснажног решења и одређивање новог износа пензије, као неоснован. Како је тужили решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника, број 546425 од 09.04.2001. године, утврђено право на породичну пензију, применом прописа који су били на снази у време подношења захтева за признавање права на породичну пензију, а који опредељује примену прописа, то је, по оцени Суда, правилан закључак туженог органа, да нема основа за поновно одређивање пензије применом Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Код чињенице, да је тужила корисник пензије, а не осигураник из члана 43. Закона, и да се на њега не може применити одредба члана 79. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, која се односи на осигуранике који први пут остварују право на пензију, Суд је наводе тужбе оценио неоснованим, налазећи да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право без повреда правила поступка.

Позивање тужиле у тужби на пресуду Управног суда II-1 У.4388/16 од 26.05.2016. године, по оцени Суда, неосновано је и без утицаја на решење конкретне управне ствари, јер је у наведеној пресуди Суд уважио тужбу и поништио решење туженог органа из процесних разлога, због повреда правила поступања из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку и члана 235. став 2. ("Службени лист СРЈ"

бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10).

Суд је одлучио без одржавања усмене расправе, будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 13.10.2022. године, II-4 У. 3094/20

Записничар
Ивана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП